

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΡΩΤΑΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ (8—10 χρονών)

Πού τελειώνουν οι δρόμοι;

Πουθενά δεν τελιόνουν * Μερικοί τελειώνουν. Μερικοί όμως όχι * Στο τέλος * Οι δρόμοι τελειώνουν στο τέλος * Στην όχιά * Οι δρόμοι τελειώνουν σε πολλά μέρη. Σε γήπεδα και πολλά άλλα μέρη * Οι δρόμοι τελειώνουν στο παρύση * Πουθενά δεν τελιόνουν, οι δρόμοι * Έκεί που τελιόνουν οι πόλοις * Τελειώνη σε * Σε γωνίες * Σε γωνίες * Τελειώνουν στο τέλος της Ά-μαλιαδας και σε άλλα μέρη * Ή δρόμοι δεν τελιώνουν ποτέ * Ή δρόμοι δεν τελιόνου ποτέ. Τα σπίτια δεν τελιόνου ποτέ * στο Παρύσι * Ή δρόμη δεν τελιόνουν πουθενά * Ή δρόμη δεν τελιόνουν ποτέ; * Έκεί που τελιώνει ή πατρίδα * στα ποτάμια * Πουθενά * Στο σταθμό * Τις πιο πολλές φορές τελιόνουν βα-θιά σε ένα δάσος * Δέ τελιούνουν παντού * Οι δρόμοι δεν τελιόνουν πουθενά * στα χωράφια * πουθενά δεν τελιόνουν * Στη θάλασσα * Στο τέρμα της Πατρίδας μας * στη θάλασσα * πουθενά * στους χωματόδρομους * Οι δρόμοι δεν τελιόνουν πο-τέ * στα σύνορα * εϊστερα από τη ζούκλα * πουθενά δεν τελι-ώνουν οι δρόμοι * Οι δρόμοι όπου και να πάμε δεν τελιόνουν ποτέ * Πουθενά δεν τέλειονουν οι δρόμοι * στα σύνορα * Στη θάλασσα. (Σημ.: Άπάντησαν παιδιά από χωριά).

Γράψε ένα όνειρο που είδες στον ύπνο σου

☆ Είδα λέει πώς ήταν καλοκαίρι και έκανα μπάνιο αλλά ξα-φνικά ένα ψάρι μου δάγκωσε το δάχτυλο και τότε λέει βγάλα ένα μαχαίρι και το σκότισα.

☆ Έγώ είδα ότι είχα άνεβεθί σ' ένα άλλογο κι έτρεχα και έπε-σα σε μια παγίδα όπου ήταν πηγάδι. Έκεί μέσα με έφαγαν διάφορα μεγάλα ψάρια. Όταν έφτασε το φαρί στην ξηρά με έβγαλε ζοντανό.

☆ Έίχα δει ένα κεφάλι χρορίς σώμα και πόδια και αντί για λεμό είχε χέργια και μου είχαι πιάσι το πόδι και με πίγεναί σε μια σπιλιά που έκι ήταν κι άλλα κεφάλια.

☆ Έγώ είδα να είμε στρατιότις πανο στα χιονισμένα βουνά, και να πολεμάω και να νηκάω τους Ίταλούς. Και τα βράδυα να είμαι άγριπνος. Και να Έλευθερόνο την Έλλάδα.

☆ Έγώ είδα πώς έτρωγα γλυκά μέσα σε ένα σπίτι που είχαν πάει κλέφτες. Και σε μια στιγμή πήγα εγώ και κρέμασα έναν

ἀπὸ τοῦς τρεῖς. Καὶ οἱ ἄλλοι φοβήθηκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μπήκαν μέσα σὲ ἓνα κατάστημα μὲ χρυσὰ πράγματα. Καὶ ἔκλεψαν τὰ χρυσὰ πράγματα καὶ ἔφυγαν. Καὶ σὲ λίγο τοὺς ἔπιασε ἡ ἀστυνομία.

☆ Ἐγὼ εἶδα στὸν ὕπνο μου ἓνα παιδί νὰ παίζει μὲ ἄλλα παιδιὰ καὶ καθὼς ἔπαιζε χτύπησε.

☆ Ἐγὼ ἦδα ὅτι μιὰ μέρα ἔκανα μπάνιο σὲ μιὰ πισίνα καὶ κά-
τι κακιοὶ ἄνθρωποι ἔστειλαν τρεῖς δεῖτες μὲ κάτι κεφάλια ποὺ
ἦταν ἀπαίσια καὶ ὅτι ἤρθαν ἀπὸ μπροστά μου καὶ ἔβγαλαν τὰ
κεφάλια καὶ ἐγὼ φοβίθαικα καὶ μόλις ἔφινγα ἀπὸ τὸ φόβο μου
ἄρχισαν νὰ γελάνε.

☆ Ἦδα ἓνα βροκόλακα ποὺ πῆγε ν'ἀρπάξει δύο παιδιὰ τὸ
γιώργο καὶ μαιρούλα. Καὶ τότε πετάχτηκε ὁ μπαμπὰς τοὺς ἀπὸ
τὸν ὕπνο καὶ πῆγε νὰ τὰ ἐλευθερώσῃ.

☆ Εἶδα ἓνα καραβάκι νὰ πλέει στοὺς ἀφρούς τῆς θάλασσας καὶ
φάνειναι ἓνα ὑποβρύχιο καὶ τὸ βούλιαξε.

☆ Εἶδα ἓνα παιδί νὰ ἔχει πέσει σ' ἓνα πηγάδι, καὶ ἔκλεγε φω-
νάζοντας δυνατὰ τῇ μαμὰ του ἀλλὰ πνίγηκε.

☆ Ἐγὼ εἶδα στὸ ἥπνο μου ὅτι ἡ ἀδελφί μου ἔκανε τὴν ἐξιπνί-
κί ἐγὼ τὸ ἔλεγα στὴν μαμὰ μου καὶ ὅλο ἔτρογέ ξίλο.

☆ Εἶχα δῆ δέει πῶς γινόνταν πόλεμος μὲ τοὺς γερμανούς. Εἶχαν
πιάσει τὸν πατέρα μου καὶ τὸν εἶχαν δέσει σ' ἓνα δέντρο ἐλιά
κι ἐγὼ πῆγα καὶ τὸν ἐλευθέρωσα καὶ τότε πῆρα ἓνα φλογόβολο
καὶ ἀναψα φωτιά καὶ ἀήκην, πέντε γερμανοί.

☆ Ἐγὼ σήμερα τὸ βράδυ εἶδα μὰ μὲ ἓνα παιδί ποὺ τὸ λέγανε
Γιάννη νὰ παίζω μπάλα καὶ νὰ φωνάζω δυνατὰ κάνε πέρα
Γιάννη.

☆ Ἐγὼ εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι εἴμουναι μικρὴ καὶ ὅτι κυμό-
μαστε ὅλοι καὶ τὸ σπίτι κρεμίστηκε.

☆ Εἶδα λέει ὅτι ἔριχνε χιόνι καὶ ὅτι εἶδα ἓνα σκοτομένο σκυλί.

☆ Ἐγὼ εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς εἶχα πάει σὲ ἓνα μακρινὸ μέ-
ρος.

☆ Ἐγὼ εἶχα δεῖ, μιὰ φορὰ πῶς ἐκεῖ ποῦ κοιμόμουναι ἤρθε ἓ-
νας ἄγγελος μὲ πῆρε καὶ μὲ πῆγε στὸ Θεὸ καὶ ὁ Θεὸς μὲ ἔ-
κανε ἀθάνατο. Ἔτσι λοιπὸν ζοῦσα ἀθάνατος στὸν οὐρανὸ μαζί μὲ
τὸ Χριστὸ καὶ τὸ Θεό.

☆ Ἐγὼ εἶδα ἓναν καταράχτη καὶ δίπλα ἓνα παιδί τὸ παιδί
αὐτὸ ἔπεσε μέσα στὸν καταράχτη καὶ τὰ ὀρμητικὰ νερά τὸν ἔ-
φτασαν σ' ἓνα ποτάμι, ἐκεῖ τὸ παιδί ἦταν σχεδὸν μισοπεθαμένο.
Ὅταν ἔφτασε τότε ξήπνησα τρογμαμένη.

☆ Εἶδα ὅτι ἔριχνε χιόνη καὶ ὅτι μέσσοσε ἓνα σκυλί.

☆ Ἐγὼ εἶδα ἓνα ἄγγελο μὲ μιὰ κατάλευκη χλαμύδα καὶ ἓνα
κρίνο.

☆ Ἐγὼ εἶχα δὴ ἓνα ὄνειρο ἑνας φτοφὸς ἔμπνευε μέσα στὸ σπί-
τι μου καὶ ζήταγε λεφτὰ ἐτῶτε ἢ μάννα μου τοῦ ἔδωσε λεφτὰ
καὶ κάθησε ἐκεῖ, μέχρει νὰ ξημερώσῃ. Τὸ προτ' ἔφειγε καὶ πῆ-
γε ἀλλοῦ.

☆ Ἐγὼ στὸν νύπνο μου εἶδα νὰ ἔχω ἓνα ποδὴδὰ το

☆ Ἐγὼ εἶχα δὴ τῇ νύχτα ἓνα πλοῖο ποὺ ἤμουν ἐπάνω καὶ νὰ
πῆγαινα σὲ ξένες χώρες.

☆ Ἐγὼ ἔδα στὸν ὕπνο μου ὅτι πῆγαινα νὰ ψωνίσω καὶ ὅπως
περνούσα πέναντι ἐρχόταν νὰ μὲ κόψῃ.

☆ Ἐγὼ εἶδα ποὺ ὁ ἀδελφός μου ὁ μικρὸς ἔπεσε σ' ἓνα πηγά-
δι ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα ἐγώ.

☆ Ἐγὼ εἶχα δεῖ στὸν ὕπνο μου εἶχα δὴ ἓνα ἀνθρώπο νὰ μὲ κη-
νηγάῃ.

☆ Ἐγὼ εἶδα ὅτι εἶταν ἡ μέρα ποὺ ἔπαιρναν τοὺς βαθμοὺς καὶ
ἡ κυριὰ μὲ ρώτησε μὲ τῇ βαθμὸ θὰ βγῶ καὶ εἶπα ἡ μὲ 5 ἢ
μὲ 6.

☆ Ἐγὼ εἶχα δεῖ ὄνειρο ὅτι τὸ βράδυ νὰ ἔρχεται ἓνας ἀνθρώ-
πος ἤρθε μέσα στὸ σπίτι μου.

☆ Μία νύχτα εἶδα ὅτι θρискόμουνα σὲ ἓνα δάσος καὶ ἔφαχνα νὰ
βρῶ τὸ δρόμο νὰ γυρίσω σπίτι μου ἀλλὰ δὲν τὰ κατὰφερα για-
τὶ ἦταν νύχτα.

☆ Ἐγὼ εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς πῆγα στὸ κτῆμα καὶ μάζευα
ντομάτες.

☆ Ἐγὼ εἶχα δεῖ στὸν ὕπνο μου πῶς ἦταν μία γυναίκα καὶ ἤρ-
θε τὸ βράδυ καὶ μὲ μαχαίρωσε.

☆ Ἐγὼ εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς πῆγα σ' ἓνα πηγάδι καὶ κα-
θὼς τὸ κοίταζα ἔπαισα μέσα καὶ πνήγηκα.

☆ Εἶδα τὸ ὄνειρο πῶς ὅταν τελειώναμε τὸ σχολεῖο μὲ πάτησε
ἓνα αὐτοκίνητο καὶ δὲν ἤρθα νὰ πάρω τὸ ἐνδικτικὸ μου ἀλλὰ
μοῦ τὸ ἔφερε στὸ σπίτι ἢ ἀδερφή μου ποὺ εἶχα πάρει 10 κι ἔ-
γινε ἀμέσως καλά.

☆ Ἐγὼ εἶχα δεῖ στὸν ὕπνο μου ὅτι ὅταν τελείωσε τὸ σχολεῖο
ἓνα αὐτοκίνητο πῆγε νὰ μὲ κόψῃ.

☆ Ἐγὼ στὸν ὕπνο μου εἶδα ἓνα ὄνειρο ποὺ εἶμουνα Βασιλό-
πουλο καὶ μὲ τὸ ἀλογό μου κηνίγαγα ἓναν ληστή.

☆ Μία φορὰ εἶδα ὅτι ἤμουν στὸ δάσος ποὺ ὑπῆρχαν ἄγρια θη-
ρία καὶ μὲ κυνηγοῦσαν ὅλα σώθηκα ἀπὸ ἓνα σπιτάκι ποὺ ὑπῆρ-
χε ἐκεῖ πέρα.

☆ Ἐγὼ θυμάμαι πῶς ἤμουνα ἓνα ὥραϊο χελιδονάκι καὶ πέτα-
γα στὸν οὐρανὸ ὅλος ὁ κόσμος δὲν μὲ πείραζε μὲ ἀγαποῦσαν
εἶμουνα καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ μου ἤμασταν δυὸ καλὰ ἀδελφάκια.
Ποτὲ δὲν ἤμασταν ἀχώριστη. Οὔτε καὶ δὲν τσακωνώμαστε ποτέ.

☆ Ἐγὼ ὀνηρέφτηκα ἓνα ἄλογο.

- ☆ Ἐγὼ εἶδα πού πέταγα στὸν οὐρανὸ σὰν πουλὺ.
- ☆ Τὸ βράδι πού κιμόμουνα ὁ πατέρας μου ἦρθε νορῆς στὸ σπίτη τὸ βράδι στὸ ηπνο μου εἶδα πῶς ὁ πατέρας σκοτόθικαι.
- ☆ Τὸ ὄνειρο μου εἶναι ὅ,τι ἔμενα σ' ἓνα μεγάλο σπίτι.
- ☆ Ἐγὼ θυμᾶμαι πῶς ἤμουν ἓνα ὠραῖο περιστέρι καὶ ταξίδευα στὸν οὐρανό.
- ☆ Ἐγὼ ὀνιρεύτικα νὰ εἴμουνα στὸ χωριό μου καθάλα σ' ἓνα ἄ-λογο.
- ☆ Ἐγὼ εἶδα μιὰ μέρα πού κιμόμουνα ὅτι πῆγα μὲ τὸν ξαδε-φὸ μου σ' ἓνα λυθάδου ἄλλα ἦταν μιὰ κακιὰ μάγισσα. Ἄλλα ὁ-μος ἓνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ μᾶς πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ λιθάδου.
- ☆ Ἐγὼ εἶδα ἓνα ὄνιρω πού ἐγὼ πετούσα πάνω ἀπὸ στή θά-λασσα καὶ μετὰ εἶδα πού περασὰ ἓνα παράξενο θουνὸ καὶ μετὰ εἶδα ἓνα ξυλοκόπος πού ἔκοβε πολλὰ ξύλα αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνιρω μου.
- ☆ Ἐγὼ ψὲς βράδου εἶδα ἓνα πολὺ τρομερὸ ὄνειρο ὅτι ταξίδευα μὲ ἓνα πλοῖο μέσα σὲ μιὰ θαθιὰ θάλασσα καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φυσὰ βοριάς καὶ νὰ βρέχη ἢ θάλασσα φουρτούνιασε καὶ τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ βιθύζετε καὶ ὅτι πνήγικα καὶ ἀπὸ τὸ φόβο μου τινά-χτικα στὸν ἄέρα.
- ☆ Βρισκόμου σὲ μιὰ ἀπέναντι ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ κάτω ἀπὸ κά-τι πλατάνια καθόμουν κι ἐκεῖ δίπλα βρισκόταν μιὰ κοραμηλιά πού εἶχε κορόμηλα κόκκινα καὶ μάζενα πολλὰ. καὶ τότε ξύπνησα.
- (Σημ.: Ἀπάντησαν παιδιὰ ἀπὸ χωριά) .

Διαλογικὰ

Πότε ἄρχισε ὁ κόσμος;

—Ἀπὸ τότε πού ὁ Θεὸς ἔκανε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὕα.

☆ Τότε πού ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρχε καὶ ἀπὸ τότε πού ἀρχισὰν οἱ μερομνηοῖς.

Πῶς ἄρχισε ὁ κόσμος;

—Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε ἀπὸ τὸ τιποτένιο καὶ μετὰ ἄρχισε νὰ ἀ-ναπτύση τὸν πολιτισμὸ καὶ νὰ μορφώνεται πιὸ πολὺ. Ὅταν ἄρ-χισε ὁ κόσμος δὲν ὑπῆρχε τίποτε στήν ζωὴ καὶ γιὰ αὐτὸ χρη-αζόταν νὰ δουλέψη πολὺ τὸ μυαλό.

☆ Ὁ κόσμος ἄρχισε ἀπὸ ἄγρια κατάσταση ζοῦσε σὲ σπιλιές ντυνόταν δέρματα ἀπὸ τὰ ζῶα πού σκώτωνε καὶ τὰ ἔτρωγε ὁμά.

Πότε ἄρχισαν ὅλα;

—Ἀρχίσαν ἀπὸ τότε πού ἄρχισε καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ἀπὸ τότε πού ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ φιάχνει σπίτια νὰ βρίσκει τρωφές γιὰ φαγητὸ κλπ.

☆ Ὅταν ὁ Θεὸς ἔφτιασε τὰ πάντα καὶ τὴν τελευταία ἡμέρα ἔφτιασε τὸν ἄνθρωπο τοὺς πρωτοπλάστες.

Τι σοῦ ἀρέσει πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα;

—Ἐμένα μοῦ ἀρέση ἡ μουσική.

☆ Πιὸ πολὺ μοῦ ἀρέσουν νὰ διαβάζω βιβλία, καὶ τὰ γλυκά.

☆ Πολλὰ μοῦ ἀρέσουν ἀλλὰ περισσότερο μοῦ ἀρέσει ἡ πατρίδα μου καὶ ὁ τόπος πού γεννήθηκα.

Ποιὲς λέξεις θὰ ἤθελες νὰ ὑπάρχουν;

—Ἐγὼ ἤθελα νὰ μὴν ὑπάρχουν συνόνημες λέξεις. δηλαδή μιὰ λέξη νὰ μὴν ἔχει δύο ὀνομασίες πού νὰ σημαίνουν καὶ ἡ δύο τὸ ἴδιο. Νὰ μὴν μιλάνε ἄλλοι ὅπως μιλοῦσαν παλιὰ καὶ ἄλλοι ὅπως μιλάμε καὶ ἐμεῖς σήμερα. Γιατὶ αὐτὸ δείχνει πὼς δὲν ἔχουμε τὴν ἴδια γλῶσσα καὶ τότε θὰ ποῦνε ἄραγε αὐτὴ δὲν εἶναι Ἑλληνες. Ἀκόμη δὲ ἤθελα νὰ ὑπάρχουν τουρκικὲς τοποθεσίες ἢ λέξεις γιατί ὅταν ἔρθουν οἱ Τούρκοι θὰ ποῦνε αὐτοὶ εἶναι Τούρκοι γιατί μιλάμαι τὴν ἴδια γλῶσσα.

☆ Ἀντὶ γιὰ πέτρα, μόχαλο, λιθάρι, κοτρώνη.

Ἀντὶ γιὰ βροχή, κόκκινο αἶμα, κόκκινο χαλάζι.

Ἀντὶ γιὰ σκυλί, κουτάδι.

Ἀντὶ γιὰ κουτάλι, χλιάρι κ.τ.λ.

Τι θὰ ἔλεγεσ ἀν εἶχες μιὰ δική σου γλῶσσα;

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ συννενηθῶ μὲ τοὺς ἄλλους συνανθρώπους μου.

☆ Ἄν ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶχε δική του γλῶσσα δὲν θὰ μπορούσε νὰ σινενηθῇ μὲ κάποιον.

Ἐχεις δικές σου λέξεις νὰ μοῦ πῆς;

—καρδάρα, μπχαρί, πατατούκα, κονάκι, μπουτινέλος, κόπανος κ.ἄλ.

Πέφτουν τοῖχοι ἀπὸ τὸν οὐρανό;

—ὅχι.

Πέφτουν βουνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό;

—ὅχι δὲν πέφτουν

☆ ὅχι δὲν πέφτουν.

Ποῦ τελειώνει ἡ θάλασσα;

—Στὴ γαλλία ἐκεῖ νομίζο

Πρὶν γεννηθεῖς πῶς ἦσουν;

—Στὴν κιλιὰ τῆς μάνας μου διπλομένη σὰ κουλούρα.

Σοῦ ἄρεσε ὅταν ἦσουν στὴν κοιλιὰ τῆς μάνας σου;

—“Ὁχι, δὲν μοῦ ἄρεσε γιατί εἴμουν στριμογμένη σὰ κουλούρα.

“Ὅταν ἔρχονται τὰ πουλιὰ ποῦ πᾶνε;

—☆ Στῆς φωλιές τους.

☆ “Ἐρχονται ἀπὸ τὴν αὐρική καὶ πάνε στὶς φωλιές τους.

“Ὅταν βρέχει πόσες σταγόνες πέφτουν;

—Μακάρι νὰ ξερα.

Μπορεῖς νὰ φτάξης ἓνα τραγούδι;

—Μπορῶ καὶ παραμπωρό.

—Ἐγὼ μπορῶ ἐσὺ μπορεῖς;

“Ὅταν μιλᾷς σκέφτεσαι;

—Ἐγὼ τουλάχιστον ναί.

Σοῦ ἀρέσει ἡ φωνή σου;

—“Ἔτσι κι ἔτσι.

Σοῦ ἀρέσης;

—“Ὁχι, καθόλου.

Εἶσαι ὁμορφη;

—Καθόλου.

Τι εἶναι 14053;

—Ἕμερομηνία.

Τι σημαίνει τρίνα; Δὲν ξέρω.

—Μάθετο. Οὔτε ἐγὼ ξέρω.

Μὲ τι μοιάζει ἓνα χωριό;

—Τὸ χωριὸ μοιάζει σὰν μιὰ πολὴ ὅμως ἔχει μικρὰ σπιτὰ.

Ἀπὸ ποῦ ἦρθε ὁ κόσμος;

—☆ “Ὁ κόσμος ἦρθε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιατί ὅταν δὲν ἦταν ὁ Θεὸς δὲν ἦπληρχε ὁ κόσμος. “Ὅταν γεννήθηκε ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τὸν κόσμο.

☆ ἀπὸ τὸ Θεό.

Τι λὲς τώρα μέσα σου;

—☆ Νὰ μὴν σχολάσουμε.

☆ “Ἐχω μεγάλη χαρὰ ποῦ τελείωσε τὸ σχολεῖο. Καὶ θὰ κάνω πολλὰ μπάνα στὴ θάλασσα.

Κάστρο, οὐρανός; βάλε τα σὲ μιὰ φράση.

—Γιαγιά, θὰ πᾶμε βόλτα τὸ βράδυ; ὁ οὐρανὸς εἶναι καταγάλανος. Θὰ πᾶμε μπαμπὰ τὴν κυριακὴ στὸ κάστρο;

Τι μποροῦν νὰ μάθουν οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὰ παιδιὰ;

—Οἱ μεγάλοι μποροῦν νὰ μάθουν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους τὴν ἀγά-
πη τους.
Δὲν ξέρω τὰ λόγια σου. Μοῦ γράφεις μερικά; Δικά σου.
—Δὲν ξέρω νὰ λέω λογία.
Πατέρας, μητέρα: βάλε τα σὲ μιὰ φράση.
—Ὁ πατερα μου πηγαίνει γιὰ δουλιὰ ἢ μητέρα μου κάθετε στὸ
σπίτι.
Σ' ἀρέσει νὰ λὲς «Δὲν ξέρω»; Γιατί;
—Ὅχι θέλω νὰ ξέρω χαρούμενος.
Ἄν μίλαγες μὲ τὰ ζῶα τί θὰ τοὺς ἔλεγες;
—Τὸ σκυλὶ τὸ ταῆζο κόκαλα.
Προτοῦ νὰ γεννηθεῖς ποῦ ἦσουν; Καὶ πιδὲ πρὶν ἀκόμη ποῦ ἦ-
σουν;
—δὲν ἠπῆρχα. ἦμιον στὴν κιλιὰ τῆς μητέρας μου.
Σοῦ ἀρέσει ὅπως μιᾶς;
—Μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ.
Εἶσαι τὸ ὄνομά σου;
—Θέκλη.
Τι ἔχεις μέσα σου;
—τὴν καρδιά μου, τὰ κόκαλα, τὴν ψυχὴ, τὸ αἷμα, τὴν χολή.
Πῶς εἶναι ὁ κόσμος;
—Ὁ κόσμος εἶναι ὁμορφος. Εἶναι καὶ ὠραῖως. Τὸν κόσμον τὸν
ὁμορφὴν καὶ ἢ πολεικατηκίεις τὰ δέντρα καὶ τὰ ὁμορφα σχο-
λεῖα τῆς Πάτρας.
Τι σημαίνει τ' ὄνομά σου;
—Τὸν Ἅγιο Κωσταντῖνο.
Τι εἶναι πιδὲ ψηλὰ ἀπ' τὸν οὐρανόν;
—Τίποτε δὲν εἶναι πιδὲ ψηλὰ.
Τι λὲς γιὰ τοὺς μεγάλους;
—Ἐσεῖς Κύριος Κυρία.
Πῶς μοιάζω νὰ μὲ λένε;
—Ὡραῖα.
Εἶναι τίποτα πιδὲ ψηλὰ ἀπ' τὸ Θεοῦλη;
—Ὅχι.
Ἐγὼ ἔγραψα, ἐσὺ γράφεις: Τι κάνουμε;
—γράφουμαι
Μέσα σου παίζεις;
—Ποδόσφαιρο.
Ποῦ εἶναι τὸ μηδέν;
—Στοὺς ἀριθμούς.
Ποῦ εἶναι τ' ἄστρα ἐκτὸς ἀπ' τὸν οὐρανόν;
—Στὸν ἄερα.
Πῶς θὰ ἦσουν; ἂν δὲ σὲ εἶχαν κάνει ἔτσι;

—Θὰ ἤμουν ὅπως εἶμαι τώρα.
 Πῶς εἶναι ἡ πόλη;
 —Ἡ Πόλη εἶναι μιὰ ἔκταση γιομάτη σπίτια καὶ πολλοὺς δρόμους. Εἶχε πάρα πολλὰ καὶ ὁμορφα πράγματα.
 Πῶς εἶναι τὰ ὄνειρα;
 —☆ Τὰ ὄνειρα εἶναι ψέφτυκα.
 ☆ Τὰ ὄνειρα εἶναι πξέφτυκα ὄχι ἀλιθνεῖνα.
 ☆ Τὰ ὄνειρα κουνιόνται. Τὰ ὄνειρα δὲν εἶναι πξέφτυκα ὄχι ἀληθινά.
 Τὸ γράψιμο καὶ τὸ ζωγράφισμα πῶς εἶναι;
 —Τὸ γράψιμο καὶ τὸ ζωγράφισμα μοιάζει σὰν στρογκυλὲς μπάλες.
 Πῶς εἶναι τὸ νερό;
 —"Ἀσπρο.
 Πῶς εἶναι ὁ οὐρανός;
 —Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλάζιος.
 Κάτω ἀπ' τὴ γῆ τί εἶναι;
 —Παιτρέλαιο, ξῆλα, φωτιά, σῆδερα.
 Τὰ πουλιά εἶναι ἴδια ὅταν εἶναι στὸ χῶμα κι ὅταν εἶναι στὸν οὐρανό;
 —"Ὅχι δὲν εἶναι.
 Πόσοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι;
 —Ἡ ἄνθρωποι εἶναι 9 ἑκατομῖρια.
 Τί εἶναι βαθιὰ βαθιὰ στὴ θάλασσα;
 —Σφουγγάρια, φυτά.
 Τὰ ζῶα μιᾶνε μὲ τὰ πουλιά;
 —"Ὅχι δὲν μιᾶνε τὰ ζῶα μὲ τὰ πουλιά.
 Τί ξέρεις πιὸ πολὺ;
 —Γράμματα, ἀριθμοὺς, γάτες, σκύλους, κότες, φίλους.
 Τὰ ποτάμια ἀγαπᾶνε πιὸ πολὺ τὴ θάλασσα ἢ τὸν οὐρανό;
 —Μοῦ ἀρέσει ἡ θάλασσα γιὰτὶ μᾶς δίνει τὸ ἀλάτι, καὶ τὰ σφουγγάρια καὶ τὰ ψάρια.
 Μὲ τί μοιάζει ἡ μητέρα σου κι ὁ πατέρας σου;
 —Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου μοιάζει μὲ τὴν καλωσύνη Τραγουδάς μέσα σου;
 —"Ὅταν κάνουμε μάθημα ὄχι. Τραγουδάω μέσα μου ὅταν εἶμαι χαρούμενη.
 Πόσα εἶναι τὰ χίλια ὀχτακόσα πέντε;
 —☆ ἀριθμὸς
 ☆ 1805
 Ποιὸς εἶναι ΑΥΤΟΣ;
 —Εἶναι Πέτρος.
 Σὲ ξέρει ὁ κόσμος;

—Μέ ξέρει ἡ θεῖα μου ἡ μητέρα μου ὁ πατέρας μου ὁ θεὸς μου ἡ ἀδελφή μου κι ὅλα τὰ ξαδελφάκια μου καὶ πολλοὶ φίλοι μου. Πῶς θὰ εἶναι τὰ δέντρα ὅταν μεγαλώσεις;

—Τὰ δέντρα ὅταν μεγαλώσω θὰ εἶναι γερόντικα.

Τὰ πράγματα ποὺ εἶναι στὰ ματάκια σου ποὺ εἶναι;

—Εἶναι στὸ κεφάλι.

Γιατὶ μᾶς λένε ἔτσι κι ὄχι ἄλλιῶς;

—Μᾶς λένε ἔτσι γιατί εἴμαστε μαθητές.

Πῶς τὸ λένε αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρουμε;

—Κακὸν ἄγγελο (διάβολο).

Ποῦ θὰ πᾶς ὅταν μεγαλώσεις;

—Ὅταν μεγαλώσω θὰ πάω στὴν Ἀθήνα.

Τὶ λέω: τὸρα το νερο το βραδί;

—ΟΧΙ. Δὲν λέτε τίποτα κυρία.

Ποῦ εἶσαι;

—Στὸ σχολεῖο.

Πότε ἔγιναν ὅλα;

—Τὸ 1915 νομίζω τότε ἔγιναν ὅλα.

Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτὰ ποὺ ἀκοῦς;

—Ἀπὸ τὴν τηλεωραση, ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Μπορεῖς νὰ φτιάσεις δικές σου λέξεις;

—Μπορῶ ὅπως αὐτή: Πανκατόρο.

Βουγὸ, πουλί: πὲς κάτι γι' αὐτά.

—Βουγὸ εἶναι ἓνα ὕψωμα τῆς γῆς. Πουλί εἶναι ἓνα πλασματάκι τοῦ Θεοῦ.

Πουλιά, μάτια: πὲς κάτι καὶ γιὰ τὰ δυό.

—Πετᾶνε στὸν ἀέρα. Βλέπουμε.

Πῶς εἶναι οἱ σπόροι στὸ χῶμα προτοῦ φυτρώσουν;

—Οἱ σπόροι στὸ χῶμα πρὶν φυτρώσουν μοιάζουν σὰν αὐγὸ.

Μήπως δὲ μπορεῖς νὰ μὲ δεῖς πῶς εἶμαι;

—Μπορῶ ἐσένα σὲ νιάζει;

Ἐρεῖς τραγούδια τῶν παιγνιδιῶν; Γράψε κανένα.

—Δὲν περνᾶς Κυρὰ - Μαρία. Περνᾶ περνᾶ ἡ μέλισσα.

Πόσες σταγόνες ἔχει ἡ βροχή;

—Οἱ σταγόνες ποτίζουν τὴ γῆ ὅταν βρέχει. Κι ἄλλοστε εἶναι δύσκολο νὰ μετρήσεις τίς σταγόνες. Καὶ εἶναι ἀτέλειωτες οἱ σταγόνες. Εἶναι δυσκαινομιρία.

Ὅταν ἀνοίγουν τὰ πουλιά τὰ φτερά τους τί νιώθεις;

—Νοιώθω χαρά. Γιατὶ πετᾶνε κι αὐτὰ μὲ χαρὰ καὶ μὲ τὸ γλυκὸ φτερούγισμά τους ἐστάνεσε μεγάλῃ χαρᾷ.

Μπορεῖς νὰ μὲ δεῖς πῶς εἶμαι;

—Ἐχεται μάτια στόμα καὶ κεφάλι καὶ μῆτη καὶ ἄφτιά.

Γράψε λόγια πού δὲν τὰ ξέρουν οἱ ἄλλοι.

—☆ Δὲν ξέρο.

☆ Δὲν ξέρω τῇ νὰ γράψω γι αὐτὸ δὲν γράφω τίποτα.

Πότε θὰ γίνουν ὄλα;

—Θὰ γίνουν τοῦ χρόνου.

Τι μαθαίνεις ἀπὸ τὸν οὐρανό;

—Τὸν καλὸ Θεό.

Ποῦ τελειώνει ὁ οὐρανός;

—Πουθενά.

Μοῦ λές κάτι ὅχι ἀπ' αὐτὰ πού ἔμαθες στὸ σχολεῖο;

—Ὅτι μέ λένε Ἀκριθή.

Ποῦ εἶναι τὰ θαλάμια;

—Πουθενά.

Τι χρώματα βλέπεις στὰ ὄνειρά σου;

—Βλέπω ἀπ' ὄλα τὰ χρώματα.

Θυμᾶσαι λογάκια πού ἔλεγες ὅταν ἦσουναι μικρό;

—Θυμᾶμαι καὶ παραθυμᾶμε.

Ποῦ εἶναι τὸ βουνό;

—Δὲν ξέρω.

Γράψε μου κάτι γιὰ τὸ τίρι-τίρι.

—Τὸ τίρι-τίρι εἶναι ἓνα παιγνίδι.

Ποῦ τελειώνει ὁ κόσμος;

—Πουθενά.

Τι εἶναι τὸ θάλαμα;

—Δὲν ξέρω τι εἶναι τὸ θάλαμα: Μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ;

—δὲν ξέρω.

Θάλασσα, ἄστρα: πές μου γι' αὐτὰ τὰ δύο.

—Ἡ θάλασσα ἔχει ἄλμυρὸ νερό. Τὰ ἄστρα εἶναι στὸν οὐρανό.

Μὲ τι μοιάζουν τὰ πουλιά;

—Μὲ τὸ ἀεροπλάνο.

Τι εἶναι πιὸ καλὸ, τὸ ὄνειρο ἢ ἡ ἀλήθεια;

—Τὰ ὄνειρα δὲν εἶναι ἀληθινὰ εἶναι φέφτικα.

Ὅταν ἦσουναι μικρὸ - ὅταν μεγαλώσεις: Τι εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δύο;

—Ὅταν μεγαλώσω ἀνάμεσα μου θὰ εἶναι ἡ μητέρα μου καὶ ὁ πατέρας μου.

Πῶς γίνανε τὰ γράμματα;

—Ὅπως γίναναι.

Γράψε λόγια καινούργια.

—Δὲν ξέρω.

(Σημ.: Σὲ γραφτὲς ἐρωτήσεις ἀπάντησαν παιδιὰ ἀπ' τὴν Πάτρα καὶ τὰ χωριά).

☆ Ὄταν κοιμᾶμε πάντα ἓνα ὥραϊο ὄνειρο ξετυλίγεται μπροστά μου. Τὸ πιὸ ὥραϊο μου εἶναι ὅταν ὀνειρεύομαι πὼς πετῶ. Ἀρχίζει ὁ ὕπνος καὶ ταυτόχρονα ἀρχίζει καὶ τὸ ὄνειρο. Ὀνειρεύομαι: «Ἐχὼ πάει σὲ ἓνα θουνό. Ἐαφνικὰ κάποιος μὲ σπρώχνει. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ὅμως. Τὸ κορμί μου τεντώνεται τὰ χέρια μου μεταμορφώνονται σὲ φτερά, τὰ πόδια μου σὲ οὐρά καὶ ἀρχίζω νὰ πετῶ, ὥσπου προσγειώνομαι μαλακὰ κάτω στὴ γῆ. Φίδια πελώρια μὲ κυνηγοῦν καὶ ἄγρια ζῶα. Τότε ἀνοίγω τὰ φτερά μου καὶ πετῶ. Πετῶ μακριὰ πολὺ μακριὰ, τόσο ὅσο νὰ μὴ μὲ βλέπουνε. Κάθομαι σ' ἓνα νησί τοῦ ὠκεανοῦ. Μὰ δὲν εἶναι νησί. Εἶναι μιὰ τερόστια φάλαινα, τὴν ἔκαψε ἡ φωτιά πού ἀναψα ἐπάνω της καὶ τώρα σίεται ὀλόκληρη. Ἀνοίγω τὰ φτερά μου καὶ πετῶ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορῶ. Βρίσκομαι ἐπάνω σὲ ἓναν γίγαντα. Νομίζω πὼς τὰ μαλλιά του εἶναι χόρτα καὶ ἀρχίζω νὰ τὰ θγάζω. Πηδάει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ μὲ κυνηγάει. Ἀνοίγω τὰ φτερά μου καὶ πετῶ».

Τὸ ὄνειρο τελειώνει καὶ ξυπνῶ. Προσπαθῶ νὰ κάνω αὐτὸ πού ὀνειρεύτηκα μὰ πέφτω στὸ πάτωμα. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ κάνω αὐτὸ πού ὀνειρεύτηκα. Αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερά μου.

Χρῆστος

☆ Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα. Μὲ ἔχει πάρει ἤδη ὁ ὕπνος. Πετῶ μὲ τὰ φτερά τοῦ ὀνείρου σ' ἓνα περιῶλι. Εἶναι τὸ περιῶλι τοῦ παπποῦ μου καὶ τῆς γιαγιάς μου. Δὲν εἶναι ὅπως εἶναι τώρα, ἀλλὰ πολὺ πιὸ ὁμορφο. Ὅπως ἦταν πρῶτα, νεόχτιστο. Περπατῶ δειλὰ-δειλὰ. Κοιτάζω κατὰ τὸ σπίτι. Τὸ βλέπω νὰ εἶναι πολὺ ὁμορφο. Ὁ παππούς καὶ ἡ γιαγιά λείπουν. Ποῦ νὰ εἶναι ἄραγε;

Ἀνεβαίνω ἀργὰ τὰ σκαλιά. Τέλος φθάνω ἐπάνω καὶ εἶμαι ἕτοιμη νὰ μπῶ μέσα. Κάτι φριχτὸ ὅμως πού βλέπω μοῦ σπαράζει τὴ ψυχή. Τὸ σπίτι εἶναι ἄνω-κάτω. Τὰ τζάμια τῶν παραθύρων εἶναι σπασμένα. Τὰ κρεβάτια ἀναποδογυρισμένα. Τὰ στρώματα πεταμένα κάτω. Προτοῦ συνέλθω καλὰ-καλὰ ἓνας θόρυβος μὲ κάνει καὶ ἐπανέρχομαι. Εἶναι μιὰ κουβέρτα ἀπὸ τὸ γιοῦκο πού μετὰ τὸ ἀνακάτωμα πέφτει κάτω.

Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ἡ γιαγιά μου φωνάζοντας. Τὴν κοιτάζω. Φαίνεται πολὺ ἀναστατωμένη. Ἐρχεται ἐπάνω νευριασμένη. Ἐγὼ τῆς συνιστῶ νὰ ἡρεμήσῃ καὶ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ τὴ βοηθῶσα νὰ βάλουμε μιὰ τάξη στὸ σπίτι. Αὐτὴ δὲν ἡρεμεῖ. Σηκώνει τὸ χέρι της καὶ πάει νὰ μὲ χτυπήσῃ. Μή!...

Ὅμως μιὰ φωνὴ μὲ ξυπνάει. Εἶναι τῆς μαμᾶς μου. Εἶμαι κα-

τακχόκινη και ὁ ἰδρώτας κυλᾷ στὸ πρόσωπό μου σὰν νερό.
Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ φριχτὸ ὄνειρο ποὺ εἶχα δεῖ.

Ἰωάννα

☆ Εἴμαστε λέει σὲ μιὰ θάρκα σὲ ἓνα πέλαγος. Ξαφνικά ἀντικρύζουμε στεριά, καὶ θάζουμε πλώρη γι' αὐτήν. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἀποβιθαζόμαστε στὴ στεριά. Προχωρᾶμε κατὰ μῆκος τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Καὶ τότε μαθαίνουμε ὅτι θρῖσκόμαστε στὴ Κέρκυρα. Ὁ πατέρας μᾶς λέει: «ἔχω ξανάρθει σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Εἶναι ἡ Κέρκυρα». Εἴμαστε πολὺ χαρούμενοι ποὺ θρῖσκόμαστε σὲ αὐτὸ τὸ ὁμορφο νησί. Ξαφνικά ἀντικρύζουμε μιὰ σπηλιά. Ἡ οἰκογένειά μου καὶ μιὰ γνωστή μας οἰκογένεια μπῆκαν σὲ μιὰ σπηλιά. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα θγαίνουν τρέμοντας καὶ κατακίτρινοι. Τί ἔγινε; ρωτᾶω. —Μέσα σ' ἐκείνη τὴ σπηλιά μου λέν ἀναστήνονται οἱ νεκροί». Προχωρᾶμε. Φτάνουμε σ' ἓνα χωριό. Ἐκεῖ βλέπουμε κάτι ποὺ μᾶς ἀφήνει ἐκπληκτους: «οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ὅλοι, μικροί, μεγάλοι, ἄντρες, γυναῖκες, γέροι καὶ γριῆς κυκλοφοροῦσαν μὲ ὅπλα: —«Δὲν ἀντέχουμε μᾶς λένε τίς ἐπιθέσεις τῶν ἀγριογούρουνων. Μᾶς ἔχουν κάνει μεγάλες ζημιές. Προχωρᾶμε. Φτάνουμε σ' ἓνα βουνό. Στους πρόποδες τοῦ βουνοῦ ὑπάρχει μιὰ ἀσφαλτος. Ἐπάνω στὴν ἀσφαλτο εἶναι καρφιά. Τότε ρωτᾶω ἐγὼ τὸν πατέρα μου. Νὰ πηδῆσω στὸ δρόμο; «ὄχι! μοῦ λέει γιατί στὸ δρόμο ὑπάρχουν καρφιά». Μὰ ξαφνικά τὸ λαγωνικὸ κάτι μυρίζεται καὶ κυνηγáει ἓνα ζῶο στοὺς θάμνους:

—Λαγός! —Λαγός! φωνάζουμε.

—Ἀλοίμονο ὁμως. Δὲν εἶναι λαγός εἶναι ἀγριογούρουνο!

Ἡ μητέρα μου φωνάζει: πάρε τὰ παιδιὰ καὶ τρέξτε ὅσο μπορείτε. Πραγματικά ὅπως μοῦ εἶπε ἔκανα. Σταματᾶμε λίγο καὶ βλέπω τὸ ἀγριογούρουνο πίσω μας. Ἐπιτίθεται στὴν ἀδελφή μου. Ἐγὼ κάνω προστατευτικὸ τεῖχος μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου. Ὅμως δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὴν ὀρμὴ του. Τότε ξυπνάω. Αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστος.

Ἡλίας

☆ Ξεκινᾶμε. Σὲ λίγη ὥρα φτάνουμε μπροστὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη σιδερένια πύρτα. Τὴν ἀνοίγουμε. Ἀνεβαίνουμε σὲ μιὰ σκάλα. Βρῖσκόμαστε σὲ μιὰ αἴθουσα ὅπου γίνονται μεγάλες συναυλίες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούω νὰ φωνάζουν τ' ὄνομά μου. Ἐνας μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ λέει γ' ἀνεβῶ στὸ λουλουδιασμένο δάθρο γιὰ νὰ διευθύνω τὴν ὀρχήστρα. Ἡ χαρὰ μου εἶναι μεγάλη. Πλησιάζω καὶ ἀνεβαίνω. Κάνω ἓνα σῆμα καὶ ἀρχίζει ἡ μουσική. Ὁ κόσμος μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη παρακολουθεῖ.

Σ' αὐτὴ τῇ συναυλία ὑπάρχουν δολόχρυσά πιάνο, ἀσημένια ἄρκον-
τεόν, βιολιά.

Νέοι παίζουν στὸ πιάνο, ἄνθρωποι μέσης ἡλικίας παίζουν ἄρκον-
τεόν ἐνῶ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι παίζουν στ' ἄρκοντεόν πού ἔχουν
μὰ γοητευτικὴ ἀκουστικὴ πού ἀφήνει ἕναν θαυμάσιο ἀντίλαλο.

Ἡ μουσικὴ τελειώνει. Τὸ καταλαβαίνει ὁ κόσμος ἀπ' τὸν σιγα-
νὸ ἥχο πού ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἔχει.

Τὸ ὥραϊο μου ὄνειρο ὅμως τελειώνει διότι ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ
χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Πόσο ὥραϊο ἦταν! Εὐχομαι νὰ γίνει κάποτε
πραγματικότητα.

Μίνα

☆ Στὸ ὄνιρό μου μιὰ μέρα εἶδα πῶς ἔκανα ὀριθασία. Ὅταν
ἀνέβαινα εἶδα ἕνα θράχο καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸν περάσο. Τό-
τε ὁ ἀδερφός μου πέταξε ἕνα σκυνὶ γιὰ νὰ μὲ πιάση. Ἀπὸ κά-
τω κράταγαν ἡ ἄνθρωποι ἕνα στρόμα. ἅμα πέσο νὰ πέσο ἐπάνω
στὸ στρόμα. Σὰν τὸ εἶδε ὁ ἀδερφός μου τὸ στρόμα μὲ ἀφησε καὶ
ἔπεσα κάτω. Μετὰ καὶ ὁ ἀδερφός μου ἔπεσε ἐπίτιδες. Καὶ ἐγὼ
εἶχα κατέβῃ ἀπὸ τὸ στρόμα. Τότε κατέθηκε καὶ ὁ ἀδερφός μου.
Βρεθήκαμε σὲ ἕνα γκρεμό. Ὁ μπαμπας ἡ μαμα καὶ ἡ ἀδερφή
μου μᾶς φώναζαν. Ἐμεῖς τότε πιαστήκαμε ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ἀ-
νεβήκαμε. Ὅστερα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάω σχολεῖο καὶ ἀνῆξα τὰ
μάτια μου.

Στεφανία

☆ Μιὰ φορὰ κατεβαίναμε μὲ τὸ ἀνσανσέρ μὲ τὸ ἀδελφό μου
καὶ ξαφνικὰ τὸ ἀνσανσέρ κουνιώτανε καὶ ὁ ἀδελφός μου ἔπεσε
κάτω στὸ ὀσόγειο καὶ πῆγα ἐγὼ νὰ δῶ μήπως εἶναι κάτω στὸ
ὀσόγειο καὶ δὲν ἦταν.

Ἀντρέας

☆ Σήμερα τὸ βράδι ἐγὼ μόλις κιμήθηκα ἦδα ἕνα ὄνιρο πολὺ
ὥραϊο. ἦχα δὴ πῶς ἐγὼ ἦμουν στρατιῶτης πάλιῃκάρη, καὶ πο-
λέμησα γενέα. καὶ ὅταν πολέμησα, ἔγινε ἀρχηγός. ἔπιτα πῆγα στὴ
μάννα καὶ μὲ ἀγκάλιασαν καὶ μὲ φήλησε.

Νίκος

☆ Μιὰ φορὰ στὸ ὕπνο μου εἶχα δεῖ ἕνα ὄνειρο τρομαχτικὸ εἶ-
χα δεῖ ὅτι εἶχαν μποι μὲς τὴν πατρίδα μας καὶ μᾶς εἶχαν σλα-
βόσει. Καὶ ὁ ἀρχηγὸ τῶν τούρκων ζῖτισε ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ
τὸν πατέρα μου νὰ μὲ πάρουν γιὰ νὰ μὲ πουλήσουν στὸ παζάρι
ἐγὼ ἀρνίθηκα καὶ ἀρχησα νὰ κλέω καὶ νὰ φρίζω τοὺς τούρκους
γιὰτὶ δὲν εἶδελα νὰ μὲ πάρουν στὸ παζάρι. Ἀλλὰ σκεφτώμουν

και τὸν πατέρα μου με τὴν μητέρα μου. Πού θὰ τοὺς ἄφηνα μόνους μὲς στήν μοναξιά; ἄλλὰ σκεφτῆτε ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου νὰ θέλουν νὰ πάρουν καὶ τὰ ἄλλα ἀδελφάκια μου. Τότε ἐγὼ μῆλυσσα πολὺ βρομερὰ καὶ ὁ σουλτάνος θῆμωσε καὶ μου εἶπε ἢ θὰ πάρο ἐσένα ἢ θὰ σκοτόσω τὸ πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ ὅπως ἤμουν μροστά του τοῦ ρῆχνο. Ἕνα χαστούκη. τότε ὁ τούρκος. Ἔδωσε διαταγὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ μου κόψουν τὴν μῆτη μου ἐγὼ δῆμος ἄκουσα τὴ εἶπε ὁ τούρκος καὶ ἄρχηρα με ἔνα σιδερένιο παλκούκη νὰ βαράω τοὺς τούρκους γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γλιτώσω ἀπὸ τὴν σκαδιά.

Κώστας

☆ Πολλὲς φορές ἐγὼ βλέπω ὁμορφα ὄνειρα. Θὰ σὰς γράψω σήμερα ἓνα. Μιά ὁμορφη θραδιά ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Στὸ ὕπνο μου εἶδα ὄνειρο γιὰ τὸν ἥλιο. Πῶς τὸ πρῶτ' ἀνοιξα τὸ παράθυρο νὰ καλημερίσω τὸν ἥλιο. Ἔξω ἦταν κατασκότινα. Ἔξω ἔβρεχε. Ὁ ἀέρας φυσούσε. Τὰ σύννεφα ἔπαιζαν τὸ κυνηγητό. Πῆρα τὴν αμπρέλλα μου καὶ πῆγα νὰ βρῶ τὸν ἥλιο. Ρώτησα τὰ σύννεφα ποὺ ἦταν κοντά του. Κι ὅμως δὲν μου ἔεπαν. Στὸ δάσος συναντήσα ἓνα πουλάκι καὶ τοῦ εἶπα νὰ κελαηδήσῃ γιὰ νὰ θγῇ ὁ ἥλιος. Καὶ ἀμέσως ὁ ἥλιος θγῆκε. Καὶ ἀμέσως ξήπνησα.

Ἀκριδῆ

☆ Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βλέπουν ὄνειρα, ὅπως καὶ γῶ. Μιά μέρα εἴμουνα ἀρρώστος καὶ κοιμόμουν. Εἶδα ἓνα ὄνειρο πῶς ἀνεβείκα στὸν οὐρανό. Ἐκεῖ πάνω εἶδα τὰ ἀστέρια, τὸ φεγγάρι. τὴ σεληνὴ, τὴ πουλιά, τὸν αὐγέρινο καὶ τὰ ἄλλα οὐρανιὰ σῶματα. Ὑστερα ξηπνήσα. Καὶ κατάλλαβα ὅτι αὐτὸ ποὺ εἶδα δὲν ἦταν ἀληθινό. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὄνειρα ποὺ ἔχω δεῖ.

Δημήτρης

☆ Μέσα σὲ ἓνα σκοτινὸ σκοτάδι ἀνατέλει μιὰ λάμψη τῆ ὁμορφας ποὺ εἶναι! Θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ δῶ μιὰ γλυκιά νεράιδα ντυμένη στὰ δόλοσπρα. Στὸ δάσος τῆς μαγικῆς νύχτας βρύσκο δλόχρισες λίρες ποὺ ἔλαμπαν με τὸ φῶς τοῦς.

Θέκλη

☆ Χθὲς τὸ βράδυ ἦδα ἓνα ὄνειρο. Ἦταν πολλὸ ὠραίο ἀλλὰ καὶ ἀστείο. Νὰ σὰς πῶ τὴ ἦταν. Ἦδα ἓναν ἄνθρωπον νὰ τὸν κυνυγάνε πολὺ γάτοι.

Γιάννης

☆ Μιά φορά είχα δῆ πῶς πηγαμὲ στὴ θάλασσα καὶ μὲ ἄλλα παιδιά. Καὶ μὲ μία βαρκά φίγαμε ὅταν ἤδαμε πῶς πήγαμε θα-
θαῖα θαθιὰ νὰ γηρήσουμε καὶ κατόπιν πηγαμὲ στὴ ξηρά. Αὐτὸ
ἦταν τὸ ὠραιότερο ὄνιρό μου.

Χαράλαμπος

☆ Τὸ βράδυ πού κοιμόμουν εἶδα ἓνα ὄνειρο. "Εβλεπα πῶς ἤ-
μουνα Βασίλισσα. Τὶ ὠραῖα δαχτυλίδια λαμπερά; "Ολα τὰ εἶχα
στὸ παλάτι μου. Μιὰ μέρα πήρα τὸ καλὰθι μου καὶ πήγα νὰ
μαζέψω ἀγριολούλουδα: μαργαρίτες παπαρούνες κι ἄλλα. καθὼς
περπάταγα εἶδα κάτι θεόρατα σκυλιὰ νὰ μὲ κοινηγοῦν. Τότε ἐγὼ
ἄνοιξα τὰ μάτια μου μὰ τί εἶδα; Τὴν τσάντα μου πού μοῦ μὲ
περεῖμενε στὸ τραπέζι, γιὰ τὸ σχολεῖο.

Γιολάντα

☆ Μιὰ μέρα τὴν νύχτα κάτι ἦρθε καὶ μαι ξύπνησε ἦταν σὰν
φαντάσμα ξυπνήσα τρόγμάτικα. "Όταν ἐφηγέ ἡρέμησα καὶ κοιμή-
θηκα κάλα.

Ρόη

☆ Ἐγὼ παιδιὰ εἶχα δῆ ἓνα ὄνειρο πού ἓνας ἄνθρωπος πήγγε
στὸ σπῖτι του. Στὸ δρόμο μέσα στὴ νύχτα φοβόταν στὸ δρόμο
βρῆκε ἓνα λύκο. Καὶ φοβήθηκε καὶ ὁ λύκος τὸν κηνηγαγε ὥπος
ἔτρεχε τὸν δάκοσε κι αὐτὸς ὁ καϊμένος μπήκε σὲ ἓνα σπῖτι. Στὸ
δρόμο εἶδε ἓνα παιδάκι πού πᾶς τοῦ εἶπε ἐδῶ πὶδὲ κάτω εἶναι,
λύκοι θὰ σοῦ ὀρμίζουν ἀπάνω καὶ θὰ σὲ φάνε - φύγε γρήγορα.

Νίκος

☆ Ἐγὼ μιὰ νύχτα στὸ ὄνειρό μου εἶχα δεῖ μιὰ μανούλα πού
κράταγε τὸ μυρὸ της καὶ τὸ ναγούριζε. "Ελεγε στὸν ὕπνο νὰ
τὸ πάρει πού τ' ἀγάπούσε. Καὶ ἔλεγε ἀκόμη στὸν ὕπνο νὰ τὸ
κημίση καὶ ὅταν ξυπνήση θὰ τὸ ἀνεβάση ψηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ
φτάσει τ' ἀστέρια καὶ νὰ τοῦ δῶσει τῆς μέλισσας τὸ μέλλι. Καὶ
εἶπε ἀκόμη στὸν ὕπνο ὅτι θὰ τὸ ἀνέβαζε ψηλὰ νὰ φτάσει τὴν
πούλια καὶ τὸ φεγγάρι.

Γεώργιος

☆ Μιά φορά εἶχα δεῖ ἓνα πολὺ φοβερὸ ὄνειρο νὰ σᾶς πῶ πῶς
τρόμαξα πολὺ σὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρο. "Όταν κυμόμουν εἶχα δεῖ κάτι
κέντρα πού μέσα εἶχαν ὅτ ἤθελες πήγα νὰ τὰ πάρω ἀλλὰ ὡμος
ἐκεῖ τὰ φύλαγε ἓνα φύδι. Καὶ τότε μοῦ πέταξε ἓνα ὕγρὸ καὶ δὲν
ἀνάπνεε μετὰ σκοτώθηκε δηλαδὴ ὕπνοτιστήκα. "Ότὰ ξύπνησα εἶ-
δα πάλι τὸ φίδι νὰ ἔρχετε πρῶς τὰ πάνω μου ἀλλὰ τώρα δὲν

στάθηκα βλάκας πήρα ένα ξύλο τοῦ κοπάνησα μία καὶ τὸ φίδι ξεράθηκε. "Όταν ξυπνήσα ἡ καρδιά μου παρα λὺ νὰ σπάσει γιὰτὶ ὅταν βλέπεις ὄνειρό σάν ἀληθινό. Αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶταν τόσο, φοβερό πὺ ἀδιάκοπα δὲν μπωρὸ νὰ τὸ ξεχάσω.

Ντένης

☆ Μιὰ νύχτα σκοτηνὺ εἶδα ἕνα ὄνειρο πῶς ἡ μητέρα μου γιένησε ἕνα μοράκι πολὺ ὁμορφο ὁμῶς αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν ἦταν ἀληθινό. Γι' αὐτὸ ὅταν ξύπνησα δὲν εἶδα κανένα μοράκι.

"Αγγελος

☆ Κάθε βράδυ βλέπω ὄνειρα. "Ένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ χθεσινό. "Έβλεπα πῶς ξύπνησα καὶ ζήτηγα τὸν ἥλιο ἀλλὰ μπροστά μου ἀπλωνόταν ἀπέραντο σκοτάδι πὺ οὔτε τίς κάλτσες μου δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ. "Ό ἥλιος πὺ εἶναι ὁ ἥλιος; ἔλεγα. Ρώτησα τὰ πουλιά, τὰ δέντρα τὰ λουλούδια ρώτησα καὶ τὰ συννεφάκια πὺ ἐπαιζαν καὶ μου εἶπαν πῶς δὲν τὸν εἶδαν. Ρώτησα μιὰ τριανταφυλλιά καὶ μου εἶπε: διφούσα, διφούσα πολὺ καὶ παρακάλαγα τὸν Θεὸ νὰ βρέξει. "Έπειτα μου εἶπε ἕνα πουλάκι τί θὰ μοῦ θὰ μου δώσεις ἅμα σοῦ φέρω τὸν ἥλιο; "Ένα γλυκὸ γλυκὸ φιλάκι.

Χριστίνα

☆ Μιὰ ὕσηχι νύχτα εἶχα δῆ ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἕναν ἄνθρωπο νὰ πετάει λεπτὰ καὶ ὁ κόσμος μὰ τὰ μαζεῦει καὶ μαζὶ κι ἐγώ. "Όταν ξύπνησα νόμιζα πῶς εἶχα λεπτὰ, μὰ δυσιχὸς ἦταν ὄνειρο. Μιὰ ἄλλη φορὰ εἶχα δῆ ὅπως κατέβαινα μιὰ κοτυφόρα τῇ Χριστήνα, τῇ Θεώνη καὶ τῇ Νόρα μαζί. Καὶ τὴν τελευταία φορὰ εἶχαν δῆ ἀπὸ τὸ ταβάνη νὰ πέφτη ἕνας ἄνθρωπος πὺ ἔμαζε σὰ λύκος μὰ ἐγὼ τὸν νόμισα γιὰ λύκο τότε φώναξα τὸν ἀδερφό μου καὶ ἔφερε ἕνα μαχαίρι καὶ τοῦ κόψαμε τὸ κεφάλη.

Θωμᾶς

☆ Κάποτε βρήκαμε (οἱ γήινοι) ἕνα κόλπο νὰ νικᾶμε τοὺς ἐξωγήνηους: Νὰ τραβᾶμε μὲ κλωστὲς τὰ αὐτοκίνητά τους πὺ ἦταν παρκαρισμένα γύρω γύρω στὸν πλανήτη. (Μὰ οἱ κλωστὲς μπερδεύονται μὲ ὕγρὸ). Εἶχε γίνει πιὰ συνηθισμένο νὰ ρίχνουμε λίγο ἀπὸ τὸ ὕγρὸ καὶ νὰ ἐξαφανίζονται οἱ ἐξωγήινοι. Σὰ νὰ γίνονταν μικροπόλαιοι. Κάποτε εἶχα ἐξαφανίσει πολλοὺς καὶ μοῦ τέλειωσε τὸ ὕγρὸ. Εὐτυχῶς μοῦ ἔδωσε κάποιος ἕνα μαῦρο μπουκάλι ζουπηχτὸ πὺ τὸ ὕγρὸ του τελείωνε, καὶ συνέχισα ἔτσι. Κάποτε τρέχαμε σ' ἕνα ἄσπρο αὐτοκίνητο. "Έβλεπα τὰ τοπία καὶ ἔλεγα: Τί τὰ θέλουμε αὐτὰ μὲ τὸν πόλεμο.

Ξαφνικά ἀπὸ τῆ στροφῇ μπροστὰ μας ἔστριψαν δυὸ μοτοσυκλέτες παράξενες. Τρέχοντας, πέρασαν ἢ μίᾱ ἀπ' τὰ δεξιὰ κι ἢ ἄλλη ἀπ' τ' ἀριστερὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ συνέχισαν πίσω μας. Ἐγὼ ἤλπιζα νὰ εἶναι γήινοι. Γύρισα πίσω στὸ τζάμι νὰ δῶ. Καὶ στὸ θάθος τοῦ δρόμου οἱ μοτοσυκλετιστὲς ἔριχναν στὸ δρόμο κάτι ποὺ μᾶς πλησίαζε. Φοβήθηκα πάρα πολὺ καὶ θέλησα νὰ βγῶ ἔξω. Μὰ εἶχαμε τὴν ἀσφάλεια στὴν πόρτα.

Δὲν πειράζει. Πήδηξα ἔξω καὶ πάτησα πάνω στὴν πλαγιά δίπλα σ' ἓνα δάσος. Ἦμουν ἐκτεθειμένος. Ξαναπήδηξα καὶ δυστυχῶς ἄρχισα νὰ κατρακυλᾶω τὴν πλαγιά, χωρὶς νὰ πιστεύω τι εἶχε γίνεῖ, μέχρι ποῦ ἔπεσα σ' ἓνα θάμνο μαζί μὲ χώματα.

Λάμπρος

(Σημ.: Ἀπάντησαν παιδιὰ τῆς Πάτρας, μιὰ τάξη Σχολείου. Τὰ πολὺ φτιαχτὰ ὄνειρα παραλείφθηκαν).

